

LA
QUÍMICA
DEL
COR

KRYSTAL
SUTHERLAND

LA
QUÍMICA
DEL
COR

KRYSTAL
SUTHERLAND

Fanbooks

Títol original: *Our Chemical Hearts*

© del text: Krystal Sutherland, 2016

© de la traducció: Esther Roig, 2017

Imatges de la coberta: © 2016 Getty Images

Disseny de la coberta: Theresa Evangelista

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2017

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: octubre del 2017

Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.

ISBN: 978-84-16716-60-9

Dipòsit legal: B. 16.881-2017

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

SEMPRE HAVIA PENSAT QUE EL MOMENT EXACTE en què coneixeria el gran amor de la meva vida seria com a les pel·lícules. No exactament com a les pel·lícules, és clar, amb tot a càmera lenta i els cabells voleiant amb la brisa i la banda sonora instrumental pujant de volum. Però alguna cosa sí que pensava que hi hauria. Un sotrac al cor. Una estrebada a l'ànima, com si alguna cosa de dins et digués «Hòstia! És ella. Finalment, després de tant de temps, és ella».

No va passar res d'això quan la Grace Town va entrar a la classe de teatre de la tarda de la senyora Beady deu minuts tard el segon dimarts de l'últim curs. La Grace era la mena de persona que cridava l'atenció quan entrava en una habitació, però no per la mena de raons que generen afecte instantani i etern. Era d'estatura mitjana, de constitució mitjana i mitjanament atractiva, totes les coses que l'haurien ajudat a integrar-se en un institut nou sense la

parafernàlia simbòlica i teatral que normalment farceix aquesta mena de pel·lícules.

Tanmateix, hi havia tres coses en la Grace que la feien destacar immediatament, abans que la seva normalitat la pogués salvar:

1. La Grace anava vestida de cap a peus amb roba de noi. Tampoc és que ho fes amb l'estil xicotot d'una noia *skater*, sinó que clarament duia roba de noi que li anava baldera. S'aguantava amb un cinturó uns texans que havien de ser arrapats. Encara que només fóssim a mitjan setembre, duia un jersei, una camisa de quadres i una gorra de llana, i un penjoll llarg de cuiro amb una àncora.
2. La Grace no semblava ni neta ni sana. De fet, havia vist ionquis que feien més bona cara que ella aquell matí. (No és que n'hagués vist gaires, de ionquis, però seguia *The Wire* i *Breaking Bad*, que ja compta.) Anava despentinada, amb els cabells rossos mal tallats. Tenia la pell groguenca i estic gairebé segur que, si l'hagués ensumat en algun moment d'aquell dia, li hauria sentit la pudor que devia fer.
3. Per si no n'hi havia prou amb això perquè no tingués cap possibilitat d'integrar-se a l'institut nou, la Grace caminava amb un bastó.

I així és com va anar. Així és com la vaig veure per primera vegada. No hi va haver moviments a càmera lenta, ni música de fons, i el que és segur és que no vaig sentir

cap sotrac al cor. La Grace va entrar ranquejant, deu minuts tard, en silenci, com si fos a casa seva, com si fes anys que vingués a classe amb nosaltres, i potser perquè era nova o perquè era rara o perquè la professora, la senyora Beady, va veure només amb una mirada que una petita part de la seva ànima estava esquarterada, la dona no va dir res. La Grace es va asseure en una cadira del fons de l'aula de parets negres on fèiem teatre, amb el bastó recolzat a les cuixes, i no va dir res a ningú en tota l'hora.

La vaig mirar un parell de vegades més, però al final de la classe ja me n'havia oblidat, i se'n va anar sense que ningú se n'adonés.

O sigui que aquesta no és una història d'amor a primera vista.

Però és una història d'amor.

Bé.

Una cosa així.

CAPÍTOL 2

LA PRIMERA SETMANA DE L'ÚLTIM CURS, abans de la sobtada aparició de la Grace Town, havia passat amb tan pocs incidents com és possible en un institut. De moment només hi havia hagut tres escàndols menors: un alumne de tercer havia estat expulsat temporalment per fumar al lavabo de noies (si t'han d'expulsar per alguna cosa, almenys sigues original); un anònim, bastant sospitós, havia pujat a YouTube una gravació d'una baralla que s'havia armat a l'aparcament després de classe (la direcció estava que s'enfilava per les parets), i corrien rumors que en Chance Osenberg i en Billy Costa s'havien encomanat una malaltia de transmissió sexual després de tenir relacions sense protecció amb la mateixa noia (ja m'agradaria estar-m'ho inventant, estimats lectors).

La meua vida havia continuat, com sempre, absolutament exempta d'escàndols. Tenia disset anys i era un noi desmanegat i rarot, dels que triaries per al paper d'un

jove Keanu Reeves si t'haguessis gastat la major part del pressupost en efectes especials llastimosos i en el càtering. No havia fet ni una pipada al cigarret d'un altre, i ningú, per sort, havia intentat enrotllar-se amb mi sense preservatiu. Els cabells foscos em fregaven les espatlles, i m'havia aficionat a portar una americana que el meu pare feia servir als vuitanta. Es podria dir que semblava un encreuament entre l'actriu Summer Glau en versió masculina i Severus Snape. Li treus el nas ganxut, li poses uns clotets i ja ho tens: la recepta perfecta perquè surti en Henry Isaac Page.

En aquella època tampoc estava interessat en les noies (ni en els nois, per si us ho havíeu preguntat). Ja feia cinc anys que els meus amics començaven i acabaven relacions adolescents dramàtiques i jo en canvi encara no havia tingut un enamorament de debò. A la guarderia hi havia hagut l'Abigail Turne, això sí (li vaig fer un petó a la galta quan no s'ho esperava; la nostra relació va degenerar ràpidament després d'això) i m'havia obsessionat amb la idea de casar-me amb la Sophi Zou durant almenys tres anys a primària, però, després d'arribar a la pubertat, va ser com si es tanqués un interruptor dintre meu, i en lloc de convertir-me en un monstre sexual empès per la testosterona com la majoria de nois de l'institut, vaig ser incapaç de trobar algú amb qui volgués portar aquest ritme de vida.

Estava content de concentrar-me en els estudis i treure les notes que necessitava per poder anar a una universitat mínimament decent, i segurament va ser per això que no vaig tornar a pensar en la Grace Town, si més no durant un parell de dies. Potser no hi hauria tornat a pensar

si no hagués estat per la intervenció d'un tal Alistair Hink, professor de llengua.

El que sé del senyor Hink es limita molt al que la majoria d'alumnes d'institut saben dels seus professors. Tenia molta caspa, que no s'hauria notat tant si ell no s'hagués entestat a posar-se jerseis negres de coll alt cada dia, un color que ressaltava el polsim blanc sobre les espatlles, com la neu que cau damunt l'asfalt. Pel que mostrava la seva mà esquerra, no s'havia casat, i això segurament estava molt relacionat amb la caspa i amb el fet que s'assemblés increïblement a en Kip, el germà de Napoleon Dynamite.

El senyor Hink també era un ferotge apassionat de la llengua anglesa, fins al punt que en una ocasió en què la classe de mates es va allargar cinc minuts més i va envair la nostra hora de llengua, en Hink va cridar l'atenció al professor de matemàtiques, el senyor Babcock, i li va clavar un sermó sobre el valor de les arts, en cap cas inferior al de les matemàtiques. Molts alumnes se'n van riure dissimuladament —la majoria estaven destinats a carreres d'enginyeria, ciència o servei al client, suposo—, però vist en perspectiva puc identificar aquell moment a l'aula sufocant de llengua com l'instant en què em vaig enamorar de la idea de ser escriptor.

Sempre m'havia defensat escrivint, ajuntant les paraules. Hi ha persones que neixen amb oïda per a la música, hi ha persones que neixen amb habilitat per dibuixar, hi ha persones —persones com jo, suposo— que tenen un radar incorporat que els diu on ha d'anar una coma en una frase. Si es tracta de superpoders, la intuïció gramatical és molt avall en l'escala de la genialitat, però em va fer que-

dar bé amb el senyor Hink, que també era l'encarregat de dirigir i organitzar el diari dels alumnes en el qual jo col·laborava voluntàriament des de primer amb la idea de ser-ne algun dia el redactor en cap.

Érem si fa no fa a mitja classe de teatre dels dijous amb la senyora Beady, la segona setmana del curs, quan va sonar el telèfon i la professora el va agafar.

—Henry, Grace. El senyor Hink us vol veure al seu despatx quan s'acabin les classes —va dir, després de parlar uns minuts. (La Beady i en Hink s'entien bé. Eren dues persones nascudes el segle equivocat, quan al món li agradava burlar-se de les persones que encara consideraven que l'art era la cosa més extraordinària que havia fet o faria mai la humanitat.)

Vaig assentir i no vaig mirar la Grace expressament, tot i que amb la visió perifèrica veia que m'observava des del fons de l'aula.

Normalment, quan als adolescents els convoquen al despatx del professor després de les classes, assumeixen el pitjor, però, com he dit abans, jo estava tràgicament exempt d'escàndols. Sabia (o esperava saber) per què em volia veure en Hink. La Grace feia només dos dies que era una alumna de l'institut Westland, i no havia tingut temps d'encomanar la tricomoniasi a un altre alumne, ni d'haver participat en cap baralla després de classe (tot i que portava un bastó i sovint semblava enfadada).

Per què volia veure la Grace el senyor Hink era —com gairebé tot en ella— un misteri.